

Η Εξόδιος Ακολουθία του Μητροπολίτη Γέροντα Νικομηδείας κυρού Ιωακείμ

[Οικουμενικό Πατριαρχείο](#) / [Μητροπόλεις Οικουμενικού Θρόνου](#)

Σήμερα, Πέμπτη της Διακαινησίμου, 20 Απριλίου 2023, στον Πατριαρχικό Ναό του Αγίου Γεωργίου στο Φανάρι εψάλη η Εξόδιος Ακολουθία για τον μακαριστό Μητροπολίτη Γέροντα Νικομηδείας κυρό Ιωακείμ, προεξάρχοντας του [Οικουμενικού Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου](#).

Συγχοροστάτησαν οι Μητροπολίτες: Γέρων Δέρκων κ. Αποστόλος, Γέρων Πριγκηποννήσων κ. Δημήτριος, Μιλήτου κ. Απόστολος, Φιλαδελφείας κ. Μελίτων, Μυριοφύτου και Περιστάσεως κ. Ειρηναίος, Μύρων κ. Χρυσόστομος, Ικονίου κ. Θεόληπτος, Καλλιουπόλεως και Μαδύτου κ. Στέφανος, Κυδωνιών κ. Αθηναγόρας, Πισιδίας κ. Ιώβ, Αδριανουπόλεως κ. Αμφιλόχιος, Ίμβρου και Τένεδου κ. Κύριλλος, Σαράντα Εκκλησιών κ. Ανδρέας και Προύσης κ. Ιωακείμ.

Το πένθος της Εκκλησίας έφεραν οι **Μητροπολίτες Γέρων Χαλκηδόνας κ. Εμμανουήλ** και **Σηλυβρίας κ. Μάξιμος**, ενώ τον επικήδειο εκφώνησε ο Πανοσιολ. **Υπογραμματεύς της Αγίας και Ιεράς Συνόδου, Διάκονος κ. Βοσπόριος**.

Παρέστησαν ιεράρχες του Θρόνου, όπως αναφέρει το “Φως Φαναρίου”, κληρικοί από την Πόλη και το εξωτερικό και πολλοί πιστοί, οι οποίοι προέπεμψαν τον

μακαριστό Νικομηδείας Ιωακείμ.

Η ταφή έγινε στο Κοιμητήριο του **Αγίου Ιγνατίου Χαλκηδόνας**.

Αναλυτικά ο Επικήδειος Λόγος του Υπογραμματέα της Αγίας και Ιεράς Συνόδου, Διακόνου Βοσπορίου Μαγκαφά:

«...αί (...) ὁδοὶ τῶν δικαίων ὁμοίως φωτὶ λάμπουσι,
προπορεύονται καὶ φωτίζουν, ἕως κατορθώσῃ ἡ ἡμέρα...»

[Παρ. δ', 18]

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Σεπτὴ τῶν Ἱεραρχῶν χορεία,

Ἐξοχώτατε κύριε Πρέσβυ τῆς Ἑλλάδος ἐν Ἀγκύρᾳ,

Συμπενθοῦντες ἐπισκέπται,

Λαὲ τοῦ Κυρίου πενθηφόρε·

Κατὰ τὴν παρελθοῦσαν Μεγάλην Παρασκευήν, καθ' ἣν ἡ ἀγία μας Ἐκκλησία λειτουργικῶς τιμᾷ καὶ ἐν περισυλλογῇ ἀναμνησκεται τῆς εἰς Ἀίδου καθόδου τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡγγέλθη ἡμῖν ἐν αἰθρίᾳ ἡ θλιβερὰ εἶδησις τῆς κοιμήσεως Ἱεράρχου ἀγαπητοῦ πᾶσιν, ἡγήτορος καὶ πρωτοπόρου, χρυσέοις γράμμασι χαραχθέντος εἰς τὰς ἱεράς δέλτους τῆς προσφάτου ἱστορίας τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας καὶ εἰς τὰς καρδίας τῶν ἐν τῇ Πόλει ἡμῶν πιστῶν, κηδευομένου σήμερον, Πέμπτῃ τῆς Διακαινισίμου, ἡχούντων τῶν νικητηρίων καὶ χαρμοσύνων ἀναστασίμων παιάνων τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ὕμνωδοῦ. Ὁ ἀπὸ Χαλκηδόνος Μητροπολίτης Γέρων Νικομηδείας κυρὸς Ἰωακείμ, δοκιμασθεὶς σκληρῶς καὶ ἐπὶ εἴκοσιν καὶ ἔν ἔτη καθηλωθεὶς εἰς τὴν κλίνην τοῦ πόνου, ἐξεμέτρησε τελικῶς τὸ ζῆν ἡρέμα, εἰς ἡμέραν ἐκ τῶν πλέον εὐσήμεν τῆς Ὁρθοδοξίας, καταλειπὼν ἀγαθωτάτην μνήμην καὶ μαρτυρίαν ἀξιομίμητον καὶ ἐπαινετὴν παρὰ πάντων, κληρικῶν τε καὶ λαϊκῶν.

Ἡ τοιοῦτου ἐκκλησιαστικοῦ ἀνδρὸς λόγοις περιγραφὴ – θλιβερόν καθῆκον καὶ προνόμιον τοῦ Ὑπογραμματέως τῆς Αγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου – καθίσταται εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ἀσυγκρίτως δυσχερεστέρα, ἅτε δὴ τῆς προσωπικότητος τοῦ προκειμένου ἡμῖν σήμερον σεπτοῦ καὶ ἐν Ἱεράρχαις διακεκριμένου νεκροῦ τυγχανούσης ἐγνωσμένως καὶ ὁμολογουμένως πολυσχιδεστάτης καὶ ἀνεπαναλήπτου ἐν τῇ μοναδικότητι αὐτῆς. Ὁ λαβὼν τὴν εὐλογίαν ἵνα ἀπευθύνῃ λόγους καταλλήλους κατὰ τὴν εὐσημον καὶ ἱστορικὴν ταύτην στιγμήν, ἀνάξιος ὢν, ἀναξιώτερος καθίσταται, οὐ μόνον ἐκ τοῦ μεγέθους τοῦ ἀνατεθέντος αὐτῷ ἔργου,

ἀλλὰ καὶ διότι δὲν ἠύμοίρισεν ἵνα γνωρίζῃ ὁ ἴδιος τὸν λαοφιλῆ Ἱεράρχην. Τὸ ἐπίταγμα καθίσταται ἐπὶ τι ἐλαφρύτερον ἐκ τῆς ἐντυπωσιακῆς συμπτώσεως πασῶν τῶν περὶ τὴν προσωπικότητα τοῦ μακαριστοῦ Γέροντος Νικομηδεῖας θετικῶν ἀπόψεων καὶ μαρτυριῶν. Εἰς τοῦτο δέ, παραδόξως, δὲν συνετέλεσεν οὐδόλως ἡ μακρὰ αὐτοῦ καὶ σκληρὰ δοκιμασία ἐκ τῆς ἀσθενείας· ἡ δυναμένη ἐνδεχομένως ἀμβλῦναι καὶ θεραπεῦσαι τυχὸν ἀνθρωπίνως σημειωθείσας πικρίας καὶ ἀπογοητεύσεις. Ἀντιθέτως, πάντες εἶχον προδιαμορφώσει καὶ ἐξ ἰδίας πείρας σχηματίσει ἰσχυρὰν τὴν πεποίθησιν περὶ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ πολυταλάντου χαρακτῆρος τοῦ σήμερον κηδευομένου Ἱεράρχου, ἥδη ἀπὸ τῆς πολυετοῦς ἐπαξίας διακονίας αὐτοῦ εἰς σειρὰν πολυευθύνων ἐκκλησιαστικῶν ἀξιωμάτων, γεγονὸς περὶ τοῦ ὁποίου δικαίως καυχᾶται ἐν Κυρίῳ ἡ πενθοῦσα σήμερον Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία.

Ὁ Μητροπολίτης Γέρων Νικομηδεῖας, ὑπέρτιμος καὶ ἑξαρχος πάσης Βιθυνίας, κυρὸς Ἰωακείμ, κατὰ κόσμον Ἡλίας Νεραντζούλης, ἐγεννήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει, τὴν 1^ην Μαρτίου τοῦ 1941, ὑπὸ εὐλαβῶν γονέων, Βασιλείου καὶ Καλλιρρόης. Τὴν βασικὴν παιδείου ἐλάβεν εἰς τὴν ἀστικὴν τῶν Ταταούλων σχολήν, τὴν δὲ ἐγκύκλιον εἰς τὸ Ζωγράφειον Γυμνάσιον. Κατόπιν δέ, εἰσῆχθη εἰς τὴν ἐν Χάλκῃ Ἱερὰν Θεολογικὴν Σχολήν, ἐξ ἧς ἀπεφοίτησε τὸ ἔτος 1966, ὑποβαλὼν τὴν ὑπὸ τὸν τίτλον «*Αἱ τέσσαρες ἱεραποστολικαὶ περιοδεῖαι τοῦ Ἀποστόλου Παύλου*» πτυχιακὴν ἐργασίαν. Τὴν 18^ην Δεκεμβρίου τοῦ ἰδίου ἔτους, εἰς τὸν Ἱερὸν Κάθεδρικὸν Ναὸν τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου μεγαλυνύμου Κοινότητος Σταυροδρομίου, χειροτονεῖται διάκονος ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου [Χαλδίας Κυρίλλου](#), λαβὼν τὸ ὄνομα Ἰωακείμ, εἰς ἀνάμνησιν τοῦ ἀοιδίμου καὶ μεγαλειώδους Πατριάρχου Ἰωακείμ τοῦ Γ΄.

Ὁ ἀοίδιμος Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Ἀθηναγόρας, δεχθεὶς εὐμενεῖς ὑπὲρ αὐτοῦ εἰσηγήσεις καὶ διακρίνας καὶ ὁ ἴδιος, διὰ τῆς πολυετοῦς ἐμπειρίας αὐτοῦ, σπουδαίας δυνατότητας εἰς τὸν νεαρὸν θεολόγον διάκονον, ἐκάλεσεν αὐτὸν εἰς τὴν Πατριαρχικὴν Αὐλήν, διορίσας αὐτὸν κατευθεῖαν Διάκονον τῆς Σειρᾶς, θέσιν εἰς τὴν ὁποίαν λίαν εὐόρκως ὑπηρέτησε, διδασκόμενος καὶ δοκιμαζόμενος ἐπὶ τετραετίαν (1966 -1970). Ἐφ' ᾧ καὶ τὸ 1971 ὁ γεραρὸς πλέον Πατριάρχης προήγαγεν αὐτὸν κατ' ἀξίαν εἰς τὴν θέσιν τοῦ Δευτερεύοντος τῶν Πατριαρχικῶν Διακόνων. Ἀπὸ τῆς ὑψηλῆς ταύτης αὐλικῆς θέσεως (1971 - 1973), ὁ Ἰωακείμ θὰ βιώσῃ τὰ οὕτως ἢ ἄλλως ἱστορικὰ γεγονότα τῆς ἀλλαξοπατριαρχίας τοῦ 1972. Τὴν 7^ην Ἰουλίου ὁ Πατριάρχης Ἀθηναγόρας, κατόπιν εἰκοσιτετραετοῦς σχεδὸν πολυπλάγκτου Πατριαρχίας, μετέλλαξεν τὸ ζῆν. Ὀλίγας δὲ ἡμέρας κατόπιν, διάδοχός του ἀναδεικνύεται ὁ ἀπὸ Ἰμβρου καὶ Τενέδου Δημήτριος, ἐνθρονισθεὶς τὴν 18^ην Ἰουλίου 1972. Ἡ ὑπευθυνότης, ἡ διακριτικότης, ἡ ἀποτελεσματικότης καὶ ἡ ὑποδειγματικὴ ἀφοσίωσις, ἃς ὑπέδειξεν ὁ τότε Δευτερεύων Ἰωακείμ, ὠδήγησαν

τὸν ἀοίδιμον Πατριάρχην Δημήτριον εἰς τὴν προβολὴν Συνοδικῶς τῆς ὑποψηφιότητος αὐτοῦ, ὡς Βοηθοῦ παρ' αὐτῷ Ἐπισκόπου, «διὰ τὴν πνευματικὴν ἐπιστάσιν τῶν θρησκευτικῶν ἀναγκῶν τῶν Κοινοτήτων τῆς Ἀγιωτάτης Ἀρχιεπισκοπῆς» Κωνσταντινουπόλεως, ὑπὸ τὸν τίτλον «τῆς πάλαι ποτὲ διαλαμψάσης Ἐπισκοπῆς Μελιτηνῆς». Ἡ ἐκλογὴ αὐτοῦ ἐγένετο τὴν 18^{ην} Σεπτεμβρίου 1973 καὶ ἠκολούθησαν αἱ δύο χειροτονίαι του. Τὴν 21^{ην} Σεπτεμβρίου ἡ εἰς πρεσβύτερον, τελεσθεῖσα ἐν τῷ Ἱερῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ Ἀγίας Εὐφημίας Χαλκηδόνης, ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου τότε Μητροπολίτου Γέροντος Χαλκηδόνης κυροῦ Μελίτωνος τοῦ Χατζῆ, καί, ἐν τῷ Πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῷ, δύο ἡμέρας μετὰ, τὴν 23^{ην} Σεπτεμβρίου, ἡ εἰς Ἐπίσκοπον, τελεσθεῖσα πάλιν ὑπὸ τοῦ τότε Γέροντος [Χαλκηδόνης](#), συμπαραστατουμένου ὑπὸ τῶν ἀειμνήστων Μητροπολιτῶν Λαοδικείας Μαξίμου καὶ Ῥοδοπόλεως Ἱερωνύμου.

Ἄμα τῇ ἐκλογῇ του διωρίσθη ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Ἐπόπτης τῆς τότε Περιφερείας «Υψωμαθίων – Τὸπ Καποῦ» τῆς Ἀγιωτάτης Ἀρχιεπισκοπῆς, ὅπου ὑπηρέτησεν ἐπὶ βραχὺ μὲν, ἀπολύτως λυσιτελῶς δέ. Ὁ Πατριάρχης, ἐκτιμήσας διὰ μίαν εἰς ἔτι φορὰν τὴν ἐπὶ τὸ ἔργον ἐπιτυχίαν καὶ ἀποτελεσματικότητα τοῦ ἀνδρος, ἀνεκάλεσε τελικῶς αὐτὸν καὶ πάλιν εἰς τὴν Πατριαρχικὴν Αὐλὴν, ἐμπιστευθεὶς αὐτῷ, ἀπὸ 25^{ης} Μαρτίου τοῦ 1974, τὴν πλέον ὑπεύθυνον διοικητικὴν θέσιν, αὐτὴν τῆς Μεγάλης Πρωτοσυγκελλίας. Ἡ ἐπιτυχία τοῦ Μελιτηνῆς Ἰωακεῖμ εἰς τὴν ἐπιτέλεσιν τῶν καθηκόντων αὐτοῦ ὡς Πρωτοσυγκελλεύοντος ὑπῆρξεν τοσαύτη, ὥστε ὑπηρέτησεν ἐκεῖ ἐπὶ δεκαοκταετίαν ὅλην, «ἀφῆσας», κατὰ τὸ κοινῶς λεγόμενον, «ἐποχὴν». Ὀλίγα μόλις ἔτη παρῆλθον ἄχρις οὗ ἡ Ἀγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος, κατὰ τὴν συνεδρίαν αὐτῆς τῆς 28^{ης} Ἰουνίου τοῦ 1977, προτάσει τοῦ Πατριάρχου Δημητρίου, ὁμοφώνως ἀπεφάσισε τὴν δι' εἰδικῆς διοικητικῆς πράξεως ἀνύψωσιν ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ τῆς Ἐπισκοπῆς Μελιτηνῆς εἰς ἐν ἐνεργείᾳ Μητρόπολιν· «ἐν ἐκτιμήσει τῆς μακρᾶς καὶ ἐν πλήρει ἀφοσιώσει πρὸς τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν τιμίας ὑπηρεσίας» τοῦ προαχθέντος Ἀρχιερέως.

Ἡ μακροχρόνιος ὑπηρεσία τοῦ Μελιτηνῆς Ἰωακεῖμ ὡς Πρωτοσυγκελλεύοντος, παρὰ τῷ ταπεινῷ Πατριάρχῃ Δημητρίῳ, χαρακτηρίζεται ὡς λίαν γόνιμος καὶ δημιουργικὴ διὰ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον. Ὁ ἴδιος ἀνεδείχθη ἐκ τῆς θέσεως αὐτῆς ὡς ὁ δεξιὸς βραχίον τοῦ Πατριάρχου, ἐπὶ πρακτικῶν ζητημάτων ποικίλης φύσεως, ἀπτομένων τόσο τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ Πατριαρχείου, ὅσον καὶ τῆς εὐρυτέρας Ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἀρχικῶς, διὰ πολλαπλῶν μεταβάσεων του εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ἐκαλλιέργησε προσωπικῶς στενότερας σχέσεις μετὰ προσωπικοτήτων ἐπιρροῆς ἐξ Ἑλλάδος, Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς. Τοῦτο ἐξησφάλισε τοὺς ἀπαραιτήτους πόρους ὥστε νὰ ἐκκινήσῃ ἡ ὑλοποίησις τοῦ προγραμματισμοῦ γενικωτέρων βελτιωτικῶν παρεμβάσεων. Αἱ ἄρισται σχέσεις συνεργασίας μετὰ τῶν ἀρμοδίων κρατικῶν ἀρχῶν τῆς χώρας διηυκόλυναν τὴν

ύλοποίησιν τῶν σχεδιασμῶν αὐτῶν.

Ἡ συμβολή του εἰς τὴν ἐπίβλεψιν τῆς ἐκ βάθρων ἀνεγέρσεως τοῦ κατὰ μῆνα Σεπτέμβριον 1941 ἀποτεφρωθέντος Πατριαρχικοῦ Οἴκου, εἰς τὸν εὐπρεπισμὸν αὐτοῦ καὶ εἰς τὴν ἀνακαίνισιν τοῦ ξεχωριστοῦ κτηριακοῦ συγκροτήματος τῆς Βιβλιοθήκης ὑπῆρξε μερίζονος σημασίας. Ἐνῶ, παρὰ τὰς δυσκολίας τοῦ τότε νομικοῦ πλαισίου, ἰδιαίτερον ἐπεδείξατο ἐνδιαφέρον εἰς τὴν πραγματοποιήσιν ἐπισκευῶν καὶ ἐργασιῶν συντηρήσεως εἰς ἀρκετοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Ἰδιαίτερον βεβαίως ἦτο πάντοτε τὸ διὰ τὸν Ἱερὸν Ναὸν Εὐαγγελιστρίας Προπόδων Ταταούλων ἐνδιαφέρον του, ἐφ' ὅσον ἐκεῖ ἐνετοπίζετο ἡ γειτονιὰ ὅπου ἠνδρώθη. Ἐπεδίωξε, παραλλήλως, τὴν ἐπάνδρωσιν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς δι' ἱερέων Κωνσταντινουπολιτῶν ἐκ καταγωγῆς, διαβιούντων κατὰ κύριον λόγον εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὴν ἐπιστροφὴν τῶν ὁποίων κινητροδότησε ποικιλοτρόπως καὶ πολλοὺς ἐκ τῶν ὁποίων ἐχειροτόνησεν ὁ ἴδιος διακόνους καὶ πρεσβυτέρους. Ὁμοίως, ἐπεδίωξε καὶ ἐπέτυχε τὴν ἀνανέωσιν τοῦ στελεχειακοῦ δυναμικοῦ τῶν Πατριαρχικῶν ὑπηρεσιῶν, διὰ τῆς προσλήψεως νέου καὶ ἱκανοῦ βοηθητικοῦ ἐκ λαϊκῶν προσωπικοῦ. Τὴν ἐμφανῆ ἤδη τότε λειψανδρίαν προσεπάθησεν ἵνα θεραπεύσῃ διὰ τῆς προσκλήσεως Ὁρθοδόξων χριστιανῶν ἐξ ἐτέρων περιοχῶν τῆς χώρας εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, πρὸς ἀνάληψιν πρακτικῆς φύσεως καθηκόντων, κυρίως εἰς τοὺς πολυαρίθμους Ναοὺς, τὰ προσκυνήματα, τὰ κοιμητήρια καὶ τὰ ἀγίασματα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Οὐχὶ ἀσθενέστερον ἐνδιαφέρον καὶ προσοχὴν ἐπέδειξεν καὶ διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν Ὁμογενῶν, τόσον διὰ τῆς ποικιλοτρόπου ἐνισχύσεως τῶν ἐναπομεινάντων μειονοτικῶν ἐκπαιδευτικῶν ἰδρυμάτων καὶ τῶν κατ' αὐτὰ ὑπηρετούντων ἐκπαιδευτικῶν λειτουργῶν, ὅσον καὶ διὰ τῆς ἐξασφαλίσεως ἱκανοῦ ἀριθμοῦ ὑποτροφιῶν διὰ τοὺς νεαροὺς φοιτητὰς τῆς ἐνταῦθα Ὁμογενείας. Συνελόντι εἰπεῖν, προσήνεγκε πολυτίμους ὑπηρεσίας πρὸς τὸν Θρόνον καὶ πρὸς τὴν Ὁμογένειαν, καθιστάμενος τελικῶς ὁ ἴδιος ἀντικείμενον ἐξιδιασμένης τιμῆς καὶ σεβασμοῦ ἐκ μέρους τῶν λοιπῶν κληρικῶν καὶ συνόλου σχεδὸν τῆς ἐνταῦθα Ὁμογενείας.

Βασικὸν χαρακτηριστικὸν τοῦ Πρωτοσυγκελλεύοντος Μελιτηνῆς Ἰωακείμ, ὡς ἐπιτελικοῦ τῆς Ἐκκλησίας στελέχους καὶ διοικητοῦ, ὑπῆρξεν ἡ δημιουργία ὁμάδων ἐργασίας ἀποτελουμένων ὑπὸ ἀξίων εἰς τὸν τομέα των ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους καθίστα συνεργάτας μᾶλλον, εἰ ἐκτελεστὰς ἐντολῶν. Παρεῖχε δὲ εἰς αὐτούς, τοὺς συνεργάτας του, ἱκανὰ κίνητρα, ὥστε νὰ ἀποδίδουν τὸ μέγιστον τῶν δυνατοτήτων των ἐργαζόμενοι ὁμαδικῶς καὶ λαμβάνοντες δημιουργικὰς πρωτοβουλίας, ὑπὸ τὴν ἄγρυπνον ἀσφαλῶς παρακολούθησιν καὶ τὸ ζωηρὸν προσωπικὸν ἐνδιαφέρον τοῦ Πρωτοσυγκελλεύοντος. Ἡ ἐκδίπλωσις τῶν σπανίων αὐτοῦ διοικητικῶν χαρισμάτων, ἐν συνδυασμῷ μετὰ τῆς ἐχεμυθείας καὶ πιστότητος αὐτοῦ, ἀνέπαυε

βαθέως τὸν Πατριάρχην Δημήτριον, ὅστις, κατὰ τὴν πραγματοποίησιν τῆς περιφήμου «*Ἱερᾶς Πορείας*» τοῦ «*πρὸς τὰς ἀνὰ τὴν Οἰκουμένην Ἐκκλησίας καὶ τὸ ποίμνιον αὐτῶν*», ἐνεπιστεύθη οὐκ ὀλίγας φορὰς τὴν Ἐπιτροπίαν τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου εἰς τὸν Μελιτηνῆς Ἰωακείμ.

Ἡ ἀποτελεσματικότης τοῦ Μελιτηνῆς δὲν ὠφείλετο μόνον εἰς τὸν χαρισματικόν του χαρακτήρα, ἀλλὰ κυρίως εἰς τὴν μαθητείαν του παρὰ τοὺς πόδας τοῦ ἱκανοτέρου καὶ ἐπιφανεστέρου τῶν Μητροπολιτῶν τῆς περιόδου ἐκείνης, τοῦ καὶ Γέροντός του Μητροπολίτου Χαλκηδόνος κυροῦ Μελίτωνος τοῦ Χατζῆ. Ἐκεῖνος εἶχε διαβλέψει πρῶτος τὰ διαφαινόμενα χαρίσματα καὶ τὰς ἀρετὰς τοῦ Ἰωακείμ, ὡς νεαροῦ ἱεροσπουδαστοῦ ἐν Χάλκῃ ἀρχικῶς καὶ ὡς φερέλπιδος στελέχους τῆς Πατριαρχικῆς Αὐλῆς ἐν συνεχείᾳ. Καὶ ὁ Μελιτηνῆς οὐδέποτε ἐπέτρεψεν εἰς ἑαυτὸν ἵνα λησμονήσῃ τὰς πρὸς αὐτὸν εὐεργεσίας τοῦ Γέροντός του. Ἀντιθέτως, ἐπεδείξατο ἀπόλυτον ὑπακοήν, σπανίαν προσήλωσιν εἰς τὰ διακελευόμενα καὶ ἀξιοσημεῖωτον ὑπομονήν. Καί, ὅτε ἡ ὑγεία τοῦ Γέροντός του ἤρχισεν κλονιζομένη καὶ ὁσημέραι ἐπιδεινούμενη, ὑπηρέτησεν αὐτὸν «*ψυχῇ τε καὶ σώματι*», ἐν ἀδιαπραγματεύτῳ ἀφοσιώσας, ὡς στοργικὸν τεκνίον, μένων ἐπὶ ὥρας, συνήθως καθημερινῶς, παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν του καὶ στηρίζων αὐτὸν μοναδικῶς ἐν τῇ ἀσθενείᾳ καὶ τῷ γήρατι, ἐπιβλέπων προσωπικῶς τὴν περίθαλψιν τοῦ πνευματικοῦ του πατρὸς καὶ συμμετέχων πολλάκις καὶ ὁ ἴδιος εἰς τὴν παροχὴν ποικίλης φροντίδος εἰς αὐτόν, ἄχρι καὶ τῆς κοιμήσεώς του, τὴν 27^η Δεκεμβρίου 1989.

Μετὰ τὴν κοίμησιν τοῦ αἰοδίμου Πατριάρχου Δημητρίου († 2 Ὀκτωβρίου 1991) καὶ τὴν παμψηφεὶ ἐκλογὴν καὶ ἐνθρόνισιν τῆς Ὑ. Θ. Παναγιότητος ἀπὸ Χαλκηδόνος εἰς τὸν Ἀγιώτατον Ἀποστολικὸν καὶ Πατριαρχικὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἡ Ἀγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος τοῦ Πατριαρχείου, κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 10ης Δεκεμβρίου 1991, ἀνέδειξεν παμψηφεὶ, Σεπτῇ Ὑμετέρᾳ προβολῇ, νέον Μητροπολίτην τῆς Γεροντικῆς καὶ περιβλέπτου Μητροπόλεως Χαλκηδόνος τὸν ἀπὸ Μελιτηνῆς Ἰωακείμ, «*εἰς ἐπιβράβευσιν τῆς πλουσίας, ἡμέραν καὶ νύκτα, εὐόρκου καὶ ἀγλαοκάρπου προσφορᾶς τοῦ Ἱεράρχου τούτου*» εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἐν τῇ πεποιθήσει ὅτι θὰ ἐπεδείκνυε καὶ ἐν Χαλκηδόνι τὸν αὐτὸν αὐτοθυσιαστικὸν ζῆλον καὶ τὴν αὐτὴν διάθεσιν προσφορᾶς, ὡς καὶ ἄχρι τῆς τότε. Καὶ πράγματι, κατὰ τὴν ἐπὶ ἔνδεκα ἔτη πραγματικὴν διακονίαν του ἐν Χαλκηδόνι, συνέχισεν ἐπαξίως καὶ ἐπεξέτεινε τὸ ἔργον τῶν προκατόχων του. Ἡ δὲ Χαλκηδὼν ηὐδόκησε τότε ἵνα ἴδῃ τὰ καλλίτερά της χρόνια ἐκκλησιαστικῶς. Ἐκτὸς τῶν λοιπῶν ἔργων εὐποιίας, ἰδιαίτερον ὑπῆρξε τὸ ἐνδιαφέρον του καὶ διὰ τὴν ἀνακαίνισιν τῶν ἐκκλησιῶν τῆς Χαλκηδόνος, μὲ κύριον παράδειγμα τὸν Ἱερὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν τῆς Ἀγίας Εὐφημίας, τὴν ὁποίαν ἰδιαίτερος εὐλαβεῖτο. Ἐνῷ, τὸ μειλίχιον καὶ πρᾶον τοῦ χαρακτήρος του, ἡ ἀγάπη καὶ τὸ πρὸς πάντας εἰλικρινὲς καὶ ἄδολον αὐτοῦ ἐνδιαφέρον οὐ μόνον ὠδήγησε πολλὰ ἀναφύοντα

δύσκολα θέματα εἰς εὐκταίας λύσεις, ἀλλὰ συνεκέντρωσε περίξ τοῦ Ποιμενάρχου καὶ πάντα ἱκανὸν καὶ εὐφυῆ κοινοτικὸν παράγοντα, εἰς τρόπον ὥστε ἡ Μητρόπολις νὰ λειτουργῇ ὑποδειγματικῶς, ἀξιοποιοῦσα πᾶσαν δυνατὴν εὐκαιρίαν.

Ταυτοχρόνως, ἡ Ἐκκλησία τὸν ἐπεφόρτισε καὶ διὰ τῆς εὐθύνης τῆς διαχειρίσεως τῶν γενικῶν οἰκονομικῶν αὐτῆς, τὰ ὁποῖα δὲν διεχειρίσθη στατικῶς καὶ διεκπεραιωτικῶς, ἀλλ' ἐν πνεύματι δημιουργικῶ καὶ ἀληθῶς πρωτοποριακῶ. Ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς αὐτοῦ, δρῶν ἡγετικῶς καὶ ῥηξικελεύθως, ἐντὸς ἐνὸς κόσμου συνεχῶς καὶ ῥαγδαίως μεταβαλλομένου, διέθετε τὰ ἀπαραίτητα μορφωτικά, κοινωνικὰ καὶ ἀντικειμενικὰ ἐφόδια, ὥστε καταλλήλῳ τρόπῳ νὰ προσεγγίζῃ ἰσχυροὺς οἰκονομικῶς παράγοντας, πρὸς ἀνεύρεσιν πόρων διὰ τὰ ἔργα, τὰ προγράμματα καὶ τὰ ἐν γένει μονίμως διογκούμενα ἔξοδα τοῦ Πατριαρχείου, δοθέντος ὅτι, ὑπὸ τὴν πεπνυμένην καὶ δεξιὰν οἰακοστροφίαν Βαρθολομαίου τοῦ πάνυ, ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία, ἀνταποκρινομένη καθηκόντως εἰς τὰς ἀπαιτητικὰς κλήσεις καὶ τὰς καινοφανεῖς προκλήσεις τοῦ νέου κόσμου, ἐγένετο συνεχῶς καὶ ἐξωστρεφεστέρα, υἱοθετοῦσα πλέον κοστοβόρους δραστηριότητας.

Ἡ πηγαία ἀγάπη καὶ τὸ εἰλικρινές ἐνδιαφέρον τοῦ προπεμπομένου εἰς τὴν αἰωνιότητα σήμερον Ἱεράρχου διὰ τὸν ἄνθρωπον, διὰ πάντα ἄνθρωπον, κυρίως δὲ διὰ τὸν ἀπλοῦν καὶ πονεμένον πιστὸν καὶ διὰ πᾶν κατατρεγμένον τέκνον τῆς Ρωμιοσύνης, εἶχεν ἤδη γνωσθῇ πᾶσι πολὺ πρὸ τῆς ἐκλογῆς του εἰς τὴν Γεροντικὴν Μητρόπολιν Χαλκηδόνος. Ὁ Γέρων Μητροπολίτης ἦτο ὁ «βοηθὸς καὶ σκεπαστῆς» παντὸς εὐρισκομένου ἐν ἀνάγκῃ ἀνθρώπου. Ἦτο γνωστὸς πρὸ πάντων διὰ τὴν προθυμίαν του νὰ ἐξυπηρετῇ, ὡς διακατεχόμενος ὑπὸ πνεύματος προσφορᾶς καὶ ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον. Τόσον ἡ βραχεία χρονικῶς διακονία του ἐν Ὑψωμαθείοις, ὅσον, καὶ κυρίως, ἡ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις κενωτικὴ ὑπηρεσία του, ἐπέβαλλον αὐτὸν εἰς τὴν κοινὴν συνείδησιν ὡς φιλάνθρωπον, ἐν ὅλῃ τῇ εὐρύτητι τῆς ἐννοίας τοῦ ἐπιθέτου. Ὡς Πρωτοσυγκελλεύων ἔδει ἀσφαλῶς ἵνα ἐπιδεικνύῃ αὐστηρότητα. Οὗτος, ὅμως, τὴν ἐμετρίαζεν διὰ τῆς πατρικῆς πρὸς πάντας στοργικότητός του.

Ἐδέχετο καὶ ἤκουε τοὺς πάντας ἀδιακρίτως. Ἐπεδείκνυε κατανόησιν. Ἔχεε βάλαμον ἐπὶ τῶν ψυχικῶν πληγῶν τῶν συχνῶς πονεμένων ἐπισκεπτῶν του. Ἵνα δὲ παραφράσωμεν τὸν γνωστὸν στίχον τοῦ ὕμνωδοῦ, «Οὐδεὶς προστρέχων ἐπ' αὐτῷ κατησχυμένος ἀπ' αὐτοῦ ἐξεπορεύετο». Οὐδεὶς ποτὲ ἐξῆλθεν δυσαρεστημένος ἐκ τοῦ φιλοξένου γραφείου του. Οὐδέποτε, ὅμως, ὁ σοφὸς Ἱεράρχης ὑπεσχέθη τὴν ἱκανοποίησιν ἀνεφίκτων ἢ ἀδίκων αἰτημάτων. Οὐδέποτε ἐκαλλιέργησεν εἰς τοὺς ἐπισκέπτας του φρούδας ἐλπίδας. Ἀντιπαρήρχετο τὰ μὴ δίκαια αἰτήματα λακωνικῶς, διὰ τῆς ἀπλουστάτης φράσεως «Αὐτὸ δὲν ἡμπορεῖ νὰ γίνη»!

Ἡ νέα διακεκριμένη θέσις του εἰς τὴν Ἱεραρχίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, ὡς Γέροντος Χαλκηδόνης, ἠὔξησε καὶ τὰς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ὑποχρεώσεις του. Κατὰ τὰς ἐν τὸ ἐξωτερικῷ συχνὰς Ἱεραποδημίας τοῦ νέου Πατριάρχου, οὐχὶ σπανίως, διωρίζετο Πατριαρχικὸς Ἐπίτροπος. Πλειστάκις ἐκλήθη ἵνα ἐκπροσωπήσῃ τὴν Σεπτὴν Κορυφὴν εἰς ἐκκλησιαστικὰ ἢ κοσμικὰ γεγονότα ὑψηλῆς σημασίας, ἐνταῦθα ἢ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ. Πάντες ἀνακαλοῦμε τὴν ἱεροπρεπῆ παρουσίαν του πλησίον τοῦ ἐνθρονιζομένου, τὴν 9^ην Μαΐου τοῦ 1998, τότε νεοεκλεγέντος, Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν μακαριστοῦ Χριστοδούλου, μεθ' οὗ τὸν συνέδεε μακρὰ φιλία. Ἐστάλη δέ, ἐπίσης οὐκ ὀλίγας φορές, εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ὡς μέλος ἢ Πρόεδρος Πατριαρχικῶν Ἐξαρχιῶν. Παραλλήλως, ἀπὸ Μελιτηνῆς ἤδη, ὑπῆρξε μέλος ἢ καὶ Πρόεδρος σειρᾶς Συνοδικῶν ἢ ad hoc Ἐπιτροπῶν, ὡς τῆς Ἐφορείας τῆς ἐν Χάλκῃ Ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς, τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου, τῆς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ Ἐπαρχιῶν τοῦ Θρόνου Ἐπιτροπῆς, τῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῆς Ἀνακαινίσεως, Ἐξωραϊσμοῦ καὶ Συντηρήσεως τοῦ Πατριαρχικοῦ Ναοῦ καὶ Οἴκου, τῆς ἐπὶ τῶν Μοναστηρίων καὶ Ἀγιασμάτων Ἐπιτροπῆς, τῆς ἐπὶ τῶν Εὐρωπαϊκῶν Θεμάτων, τῆς ἐπὶ τῆς Ἀξιοποιήσεως τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Περιουσίας Ἐπιτροπῆς καὶ τῆς Ἐπιτροπῆς Μελετῶν καὶ Ἔργων Συντηρήσεως Ἱερῶν Ναῶν τῆς Ἀγιωτάτης Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ τῶν πλησιοχώρων αὐτῇ Ἱερῶν Μητροπόλεων, κατ' ἐξοχὴν δὲ τῆς Πατριαρχικῆς Κεντρικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς, συμβαλὼν καταλυτικῶς εἰς τε τὴν λειτουργίαν καὶ εἰς τὸ ὑπ' αὐτὰς παραγόμενον ἔργον.

Πάντα ταῦτα τὰ βαρέα καὶ ἀπαιτητικὰ καθήκοντα δὲν ἐστάθησαν ἱκανὰ ἵνα ἀλλοιώσουν τὸν εὐγενῆ χαρακτῆρα τοῦ κοιμηθέντος Ἱεράρχου. Οὐδέποτε ἔπαυσε νὰ εἶναι μειλίχιος, προσηνής, ἥπιος, εἰρηνοποιός. Ἐν ταυτῷ ἐφρόντιζε νὰ μὴ καταδαπανᾶται εἰς ἀδολέσχους μικρολογίας καὶ ἀσκόπους κοινωνικοὺς σχολιασμούς. Οὐδέποτε μαρτυρεῖται νευρικὸς ἢ κυκλοθυμικός. Οὐδέποτε προσέβαλεν ἀνθρώπους, οὔτε ἀντήλλασσε πικροὺς λόγους. Πάντες τὸν ἐνθυμοῦνται εὐγενῆ, γλυκύν, ἀγαπητικόν. Ὑπῆρξε δὲ μοναδικὸς εἰς τὴν διαχείρισιν τῶν πάσης φύσεως προβλημάτων. Ἦτο κατὰ τὸ ὁμηρικὸν «μύθων τε ῥητήρ, ἔργων τε πρηκτήρ» [Ἰλ. Ι, 443]. Δὲν ἐδημιούργει, ἀλλ' ἐπέλυε προβλήματα. Ἦτο, λόγῳ ἐνί,

νοῦς ὁραματιζόμενος, νοῦς πράττων, νοῦς φέρων ἀποτέλεσμα.

Ὁ Χαλκηδόνης Ἰωακείμ διεκρίνετο μὲν διὰ τὴν πιστότητά του πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν ἀγάπην του πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ὡς ὁμοίως καὶ διὰ τὴν ἀφιλοχρηματίαν του, ταυτοχρόνως ὅμως ἐνεπιστεύετο, καλῇ τῇ πίστει, τοὺς πρὸς αὐτὸν ἐρχόμενους. Δὲν ἠδύνατο πάντοτε, ὡς Ἀρχιερεὺς τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, νὰ συλλάβῃ τοὺς ἡρρωστημένους νόας, νὰ διακρίνῃ ἐγκαίρως τοὺς διεφθαρμένους χαρακτήρας, οἵτινες, δὲν τὸ κρύπτομε, συνήθως ἐπιχειροῦν νὰ προσεγγίσουν ἀνθρώπους τῆς Ἐκκλησίας, διότι ὁ ἴδιος ἦτο πάντοτε εὐθύς καὶ ἀκέραιος, εἰλικρινὴς καὶ ἀγνὸς εἰς τὰς προθέσεις. Ἡ συναπάντησις μετὰ τοῦ οὐχὶ σπανίου δυστυχῶς τούτου εἵδους ἀνθρώπων, τὸν ἐξέπλησεν ἀρνητικῶς, τὸν ἐπλήγωνε, τὸν ἐπίκραινε βαθέως.

Τὴν 6^η Φεβρουαρίου τοῦ 2002, ἡ Πόλις ἐπάγωσεν εἰς τὴν εἵδησιν ὅτι ὁ λαοφιλὴς Δεσπότης, μεταβὰς τὴν πρωΐαν εἰς τὴν Χάλκην ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ πάτρωνος τῆς Σχολῆς Ἀγίου Φωτίου καὶ ὠμιλήσας καταλλήλως, ὡς Πρόεδρος τῆς Ἐφορείας τῆς Σχολῆς, ἐπλήγῃ κατόπιν, ἐντὸς τῆς ἡμέρας, ὑπὸ ὀξέως ἐγκεφαλικοῦ ἐπεισοδίου. Ἡ δραματικὴ αὕτη τροπὴ εἰς τὴν ὑγείαν τοῦ δημοφιλοῦς Ἱεράρχου, γνωσθεῖσα, μέγαν ἔσχεν ἀντίκτυπον καθ' ἅπασαν τὴν Ὁρθοδοξίαν. Συγκινητικαὶ ἐκδηλώσεις ἀνθρώπων ἀγωνιῶντων ἔφθαναν καθημερινῶς εἰς τὸ Σεπτὸν Κέντρον· τηλεφωνήματα, τηλεγραφήματα, γράμματα καὶ μηνύματα συμπαθείας ἐλαμβάνοντο ἐπὶ μῆνας. Δεήσεις καὶ προσευχαὶ ὑπὲρ ταχείας ἀναρρώσεως καὶ ὀλοτελοῦς ἀποκαταστάσεως τῆς τρωθείσης αὐτοῦ ὑγείας ἀνεπέμποντο καθ' ἅπαντα τὸν Ὁρθόδοξον καὶ μὴ κόσμον. Δυστυχῶς, παρ' ὅτι νοσηλευθεὶς εἰς τὰ ἀκριβώτερα καὶ καλλίτερα νοσοκομειακὰ ἰδρύματα, οὐδέποτε ἐστάθη δυνατὸν ἵνα ἐπανέλθῃ εἰς τὴν προτεραίαν κατάστασιν. Πολλοὶ ἐπεδείξαντο συγκινητικὸν πρακτικὸν ἐνδιαφέρον διὰ τὴν ἐν τῷ νοσοκομείῳ κατάστασίν του, τὴν περίθαλψίν του, τὰς προσπάθειας ἀποθεραπείας αὐτοῦ, ἄνευ δυστυχῶς οὐδενὸς ἀποτελέσματος. Συχναὶ ἀνὰ ἐβδομάδα ὑπῆρξαν αἱ ἐπισκέψεις ἀρχιερέων συνδεομένων μετ' αὐτοῦ δι' ἰσχυρᾶς ἀδελφικῆς φιλίας, ἀλλὰ καὶ πατέρων τῆς Πατριαρχικῆς Αὐλῆς, Κοινοτικῶν Παραγόντων, ποὺ δὲν τὸν ἐξέχασαν, συγγενῶν αὐτοῦ – ἰδίως τοῦ αὐταδέλφου του, μακαριστοῦ πλέον, Ἀντωνίου, ὅστις ἐπὶ ἔτη τὸν διηκόνησεν ἐν πιστότητι – καὶ κυρίως τῆς Ὑ. Θ. Παναγιότητος, συνδεομένης δι' ἰσχυρῶν φιλικῶν καὶ ἀδελφικῶν μετ' ἐκείνου δεσμῶν. Οὐδεμία θετικὴ ἐξέλιξις, οὐδεμία ἐνθαρρυντικὴ εἵδησις.

Καί, ναὶ μὲν ἡ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας συνεχίσθη, ὡς ὠφελεν, γεγονὸς ἐπιβεβαιούμενον καὶ ὑπὸ τοῦ διορισμοῦ τοῦ τότε Μητροπολίτου Ἡλιουπόλεως καὶ σήμερον πρώην Χαλκηδόνης κ. Ἀθανασίου, ὡς Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου, εἰς ἀναπλήρωσιν τοῦ βαρέως ἀσθενοῦντος Χαλκηδόνης Ἰωακείμ, ὅμως οὐδεὶς ἔπαυσε νὰ εὐχῇται καὶ νὰ

προσεύχεται διὰ τὴν ἀνάρρωσιν, τὴν ἔγερσιν τοῦ καλοῦ Δεσπότη καὶ τὴν εὐεργετικὴν ἐπιστροφὴν του εἰς τὰ μοναδικῶς ὑπ' ἐκείνου ἀσκούμενα πολυεύθυνα καθήκοντα.

Εἰς τὰς 21 Μαρτίου 2008, ἕξ περίπου ἔτη ἀπὸ τῆς ἐκδηλώσεως τῆς ἀκίνητοποιησάσης αὐτὸν ἀσθενείας, ἡ Ἐκκλησία, ἐν συνοχῇ καρδίας, ἀποφασίζει τὴν μετάθεσιν τοῦ λαοφιλοῦς Ἱεράρχου ἐκ τῆς Χαλκηδόνος εἰς τὴν ἐπίσης Γεροντικὴν Μητρόπολιν Νικομηδείας. Πάντες ἀκόμη ἐλπίζουν μυχίως εἰς τινὰ θετικὴν ἐξέλιξιν, εἰς ἓν θαῦμα, εἰς τὴν ἀφύπνισιν τοῦ ἀγαπητοῦ Ἱεράρχου, τοῦ πολυτίμου ἐκκλησιαστικοῦ στελέχους, τοῦ προστάτου τῶν ἀδυνάμων καὶ ἀνισχύρων. Τὰ ἔτη παρέρχονται δρομέως ἄνευ οὐδενὸς νεωτέρου. Ὁ Δεσπότης φαίνεται νὰ ἔχει περιέλθει εἰς μόνιμον βυθιότητα. Οἱ φίλοι ὁμῶς δὲν πείθονται. Θεωροῦν, εἶναι βέβαιοι, ὅτι τοὺς ἀκούει, ὅτι ὁ νοῦς καὶ αἱ αἰσθήσεις εἶναι ἀκόμη ὀξεῖαι. Τινές, κατὰ τακτικὰς ἐπισκέψεις, τοῦ ὁμιλοῦν, τὸν ἐνημερώνουν, τοῦ ἐκφράζουν τὴν ἀγάπην, τὴν εὐγνωμοσύνην των, τοῦ ἐκθέτουν τὰ ποικίλα προβλήματα των, ἐλπίζουν, προσεύχονται, δὲν δέχονται τὴν πρὸ ὀφθαλμῶν των ἀπέλπιδα κατάστασιν.

Αὐτὸς εἶναι καὶ ὁ χριστιανικώτερος τρόπος ἀντιμετωπίσεως πασῶν τῶν προβληματικῶν καταστάσεων. Ἀμετάπτωτος ἐλπίς. Ἀδιάλειπτος προσευχή. Αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι, τελικῶς, τὸ παγκόσμιον χαροποιοῦν εὐάγγελον καὶ ἀναστάσιμον μήνυμα τῶν πασχαλίων καὶ γενικῶς ὅλων τῶν χριστιανικῶν ἡμερῶν. Καὶ ἡμεῖς, ἔμφωτοι ἀναστασίμου λαμπρότητος, ἀναπολοῦμεν τὴν προσωπικότητα τοῦ πρὸ ἡμῶν κειμένου σεπτοῦ Ἱεράρχου. Ἀναπολοῦμε τὴν ἀριστοκρατικότητα, τὴν εὐγένειαν εἰς τοὺς τρόπους, τὴν εὐαισθησίαν, τὴν σωφροσύνην, τὴν σύνεσιν, τὴν τιμιότητα, τὴν συνέπειαν, τὴν εἰλικρίνειαν, τὴν ὑπευθυνότητα, τὴν αἴσθησιν καθήκοντος. Ἀναπολοῦμε τὸν εὐθυτενῆ εἰς τὸ παράστημα, τὸν ἀρχοντικὸν εἰς τὴν ἐμφάνισιν, τὸν ἀκτινοβολοῦντα ὁμορφίαν, τὸν ἱεροπρεπέστατον λειτουργόν, τὸν μεγαλοπρεπῆ Φαναριώτην. Ἀναπολοῦμε, διδασκόμενοι ταπεινῶς, τὸ ἄκρως φιλάνθρωπον τοῦ χαρακτῆρος του, τὸ μοναδικὸν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ του ἥθους, τὴν ἀπόλυτον ἀδιαπραγμάτευτον ἀφοσίωσίν του εἰς τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν καὶ τὸν ἐκάστοτε Πρῶτον αὐτῆς.

Ὁ Γέρων Νικομηδείας ὑπῆρξε, πράγματι, ὁ αὐθεντικώτερος καὶ γνησιώτερος συναντιλήπτωρ καὶ συγκυρηναῖος τῶν πρώτων χρόνων τῆς μακρᾶς Πατριαρχίας τοῦ Αὐθέντου καὶ Δεσπότη μας, τοῦ λίαν ἀγαπήσαντος αὐτὸν Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. κ. Βαρθολομαίου. Δι' αὐτὸ καὶ πράγματι ἀφίησι δυσαναπλήρωτον κενόν. Ἀντελήφθη ἕξ ἀρχῆς τὸ μακρόπνοον σχέδιον τοῦ ὀραματιστοῦ Πατριάρχου καὶ φίλου του. Συνεμερίσθη τὰς ἀγωνίας, τοὺς ἀγῶνας, τὰς νυχθημέρους προσπάθειας, τὴν ἔμπονον φροντίδα διὰ τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον τοῦ Θρόνου, τὴν

αὐτοθυσιαστικὴν δημιουργικὴν ἐμμονὴν εἰς τὸ ἱερὸν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Γένος καθῆκον τοῦ Πατριάρχου τῆς Κωνσταντίνου Πόλεως. Ὑπῆρξεν ἀδιαμφισβητήτως καὶ αὐτὸς συνδημιουργὸς τοῦ θαύματος τοῦ Φαναρίου, τὸ ὁποῖον πάντες βιοῦμεν σήμερον. Ὑπῆρξε μέτοχος καὶ συνδιαμορφωτὴς τοῦ μυστηρίου τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, συνεχιστὴς τῆς μακρᾶς ἡρωϊκῆς ἀλύσεως τῶν διαπρεπῶν Ἱεραρχῶν τοῦ Θρόνου, τῶν «ἐτοιμῇ» πάντοτε «καρδίᾳ» [Ψαλμ. ρζ', 2] διακονούντων νυχθημερὸν τὸν Πρῶτον τῆς Ὁρθοδοξίας Διάκονον. Ἐδίδαξεν ὑπηρετῶν, ἐδίδαξεν ὑπακούων, ἐδίδαξεν δημιουργῶν, ἐδίδαξεν διοικῶν, ἐδίδαξεν ὑποστηρίζων, ἐδίδαξεν ἀγαπῶν, ἐδίδαξεν πάσχων, φιλοπόνως καὶ στωϊκῶς, ἐδίδαξεν καὶ θνήσκων κατὰ Μεγάλην Παρασκευὴν καὶ κηδευόμενος θείᾳ συνάρσει ἐν μέσῳ ἀναστασίμου φωτός, τοῦ φωτὸς τὸ ὁποῖον ὑπηρετήσεν «ὅλη ψυχῇ καὶ καρδίᾳ», «μέχρις ἐσχάτης του ἀναπνοῆς».

«...αἱ (...) ὁδοὶ τῶν δικαίων ὁμοίως φωτὶ λάμπουσι, προπορεύονται καὶ φωτίζουσιν, ἕως κατορθώσῃ ἡ ἡμέρα...» [Παρ. δ', 18]

Προσευχόμεθα ταπεινῶς εἰς τὸν Ἅγιον Θεὸν ἵνα δεχθῇ τὴν πάλλουσαν Χριστὸν καρδίαν τοῦ σεπτοῦ Ἱεράρχου τοῦ Θρόνου, τοῦ ἡγιασμένου Μητροπολίτου Γέροντος Νικομηδείας κυροῦ Ἰωακείμ, εἰς τὰς στοργικὰς καὶ πατρικὰς Αὐτοῦ ἀγκάλας, ἐν κόλποις Ἀβραάμ, εἰς τὰς αἰωνίους μονάς. Ἄς ἔχει τὸ Γένος μας, ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία, ἅπαντες ἡμεῖς, τὴν ἀρχιερατικὴν εὐχὴν τῆς μακαρίας αὐτοῦ ψυχῆς!

Εἴη ἡ μνήμη αὐτοῦ αἰωνία!

Γένοιτο!